

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De breuitate & miseria præsentis vita. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

CAPVT V.

De breuitate & miseria presentis vitæ.

1. Paucitatem dierum meorum nuncia mihi. Quamdiu in hoc mundo sum, mundus non sum. Et quamdiu hic maneo, pauper peregrinus sum, & hospes super terram. Nihil intuli in hunc mundum, & nihil inde auferre possum: quia nudus huc veni, & nudus abhinc egrediar. Quasi umbra, quæ præterijt, & quasi pluuia, quæ vento tollitur, & tanquam hospes vnius noctis mox transibo. Omnis vita præsens, vna breuissima nox est. Dies mei pauci sunt & mali, & post modicum finientur; & erunt, quasi non fuissent. Mortuo homine, quid nisi vtilitas in homine? Quis curabit de foetido cadauere? Aut quis quæret de absente mortuo, qui nec viuens computabitur pro aliquo? Memoria hominis breuis super terram, & apud notos & ignotos. Sed in memoria æterna erit iustus; quia Deo, qui moritur, æternaliter erit coniunctus. Felix igitur, qui non ponit spem suam in homine, nec nimium lætatur in aliqua re mundi vel specie; sed in cælo habet cor fixum, quia hic totum caducum & vanum. Numera omnes ab origine mundi vsque nunc, dic quæso, vbi sunt? Et quos adhuc viuere vides vel audis, quamdiu putas, durabunt? Pronuncia ergo de omnibus, quia *vanitas omnis homo viuens.*

2. O vitam pauperem & miserabilem, vitam fragilem & lamentabilem, quam boni magis patiuntur quam diligunt. Mali autem etsi multum eam diligunt, tamen diu in ea subsistere non possunt. O quando finieris, & quando cessabis vniuersa vanitas mundi? Sed veniet tempus, quando liberabuntur à seruitute corruptionis omnes electi, qui iam sæpe lamentantur, quia longè sunt à regno Christi. Utinã arefcat in corde meo torus hic mundus, & fiat mihi tantum suavis Dominus Deus meus, sponsus immortalis. Verè fallax & amarissimum poculum est, huius vitæ decurrens gaudium. Bibant, qui volunt, quia solutionem duram omnes postea luent. Et quanto quis eo fuerit plus inebriatus, tanto acrius sentiet eius cruciatus: quia omnia iucunda in hoc mundo celerius vento transibunt, & suis dilectoribus dolores & ardores relinquent. Fuge ergo à me fallax mundi gloria, & omnis factua carnalisque læticia. Multos trahis & decipis, sed in fine eos relinquis & submergis. Væ credentibus tibi; vè submersis ibi. Veni, & accede sancta abiectio, & omnium pomparum seculi plena despectio; & noli à me recedere, peregrinationis meæ salubris recordatio. Quid sum, nisi cinis & terra? Et quorsum tendo, nisi ad terram? O quam miser factus sum, & quã iustè tristari possũ, cū

Psal. 107.

Heb. 11.

1. Tim. 6.

Iob 1.

Sap. 5.

Psal. 117.

Psal. 38.

Rem. 8.

reuolo peregrinationem meam; qui etiam ignoro, qualiter ad huc finiam eam. Si bene vixero, & sic perseveraui, non est timendum de mala morte. Sed de bona vita & irreprehensibili conscientia, quis poterit gloriari? Qui se talem nouit, in Domino gloriatur, & mei peccatoris misereatur. Viuere mihi non libet, quia miseria vndique vrget. Mori conscientia mala timet, quia quid Deo respondeat, vnum pro mille non habet. Non est simile huic trepidationi verbum prophetae dicentis; *Paratum cor meum Deus paratum cor meum.*

Psal. 107.

Job 7.

3. Domine Deus salutis meae da finem bonum vitae meae, & non li prolongare dies luctus mei. Lugens veni in hunc carcerem, & sipe timore non exibo. Longa mihi videtur haec vita, sed hoc miseria frequens facit & tristitia. Reuera autem non longa; sed velocius cursore decurrunt tempora. Ei vero, qui in tristitia & dolore versatur, omne tempus longum est, & diem quasi annum computat. Ideo tædiosa est mihi haec vita: & tãto grauius me affligit, quanto verius singulas eius miseras intueor. Sed etsi aliquæ intercurrunt consolationes & lætitiæ, circumspicere me oportet, an ex Deo sint vel non. Si ex Deo, libenter eas accepto; sed quamdiu durabunt ignoro. Tamen quantumcunque exiguae sint, mihi placent & sapiunt. Sed vtinam (Deus meus) largiter influant, & horas non breues apud me faciant. Quæ autem ex Deo non sunt, viles sunt, & citò peribunt, quamuis in facie iucundæ & dulces videantur. Sic sic trãsit vita ista, bonis & malis semper admixta. Quamdiu ergo hic sum, pauper peregrinus sum. Non possum dicere satis est mihi, quia satietas nullius boni est in præsentibus: sed bonum meum, quod expecto, tu es, in quem credo. Cum ergo apparuerit gloria tua, & me impleuerit: tunc confitebor tibi, quia omnino mihi iam sufficit. Interim tamen, quia verbum hoc absconditum est à me, multiplex luctus circumdat animam meam. Propterea memor verbi sancti tui, hoc sæpe dico: *Tristis est anima mea vsque ad mortem.* Bonum mihi si hæc hora transisset, nec vllus luctus aut dolor occuparet. Sed pietas tua Domine, oro me conferuet.

Matt. 26.

CAPVT VI.

De anhelatione aterna vite.

Psal. 141.

IEduc de carcere animam meam. Doloris vis filere me non patitur. Quid enim hic diutius moror? Nescio enim, quid hic valeo. Tardè nimis proficio, & vtinam non magis deficerem. Quàm bene mihi faceres Domine, si citò me abhinc tolleres, ne deterius mecum fieret. Vita mea in dolore suspirat & in opere se non emendat. Si expectas, non ex hoc emendor, sed etiam longanimitate